

בית מדרן

ע"ש"ק
כ' טבת תש"פ
פרשת שמות
(מספר: דברי יוסף ודמיון א')

עלון מס' 238

לענין מדרן דבינו עובדיה יוסף זיע"א

העיר	הדלקת נרות שבת	צאת השבת	דבינו תם
ירושלים	16:44	17:36	18:09
תל אביב	16:41	17:33	18:05
חיפה	16:41	17:32	18:05
באר שבע	16:44	17:36	18:09

שיעורו השבועי

של מדרן הראשון הרב ר' לישראל אביד בבית הדין הגליון
הגאון הגדול רבי יצחק יוסף שליט"א
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

הרב הספרדי: הגאון רבי יוסף צבי בן סודת שליט"א
ראש ישיבת 'אשרי האיש'

מנהל השיעור: הרב דביר פרץ שליט"א
עורך השיעור: הגאון רבי יצחק לוי שליט"א
רב העיר נשר | וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

אין לקרוא בעלון בשעת התפילה

השבוע זכות עלון
"בית מדרן מוקדש ל:
לעילוי נשמת האשה הכשרה
שרה בת הייט
ח"ו: 5290

"עשה לך רב והסתלק מהספק"
בכל שאלה, בהלכה, בהנהגה, בשלום בית ובחינוך ילדים
עשרות רבני אגודת 'בית מדרן'
נמצאים פה בשבילך!
24 שעות ביממה ברצף
5293 *שלוחה 1

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1 **השיעור השבועי**
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5 **פרשת שמות**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5 **בעקבות רבותינו**
המקובל האלקי רבי יעקב אבוחצירא זיע"א
 - עמ' 6 **מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6 **אקטואליה בהלכה**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7 **לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי י. ישראל לוגאסי שליט"א
 - עמ' 7 **אתגרים בחינוך**
הרב אברהם ברזילאי שליט"א

הלכות ברכות

שינוי מקום בסעודה. חומר איסור ברכה לבטלה. סב"ל נגד מרן, גם במקום ברכה שאינה צריכה. מצוות צריכות כוונה, גם במצוות דרבנן. ברכת הסוכר, לדר ושוקולד. מקור חיוב מנה ברכות. חיוב הנשים בטאה ברכות

שינוי מקום הוי הפסק

א. בגמרא מסכת פסחים (קא): מובא הדין ששינוי מקום נחשב הפסק בברכה, כלומר מי שאכל ושתה במקום אחד ויצא למקום אחר, כשחוזר צריך לחזור ולברך. ונחלקו שם האמוראים אם דין זה נאמר גם בסעודה עם פת, לדעת רב חסדא שינוי מקום גורם לברכה רק בדבר שאינו קובע ברכה במקומו, כגון ששתה שתייה או אכל פירות ויצא, כשחוזר צריך לברך, אבל דבר שקובע ברכה במקומו, דהיינו אם אכל לחם, ובאמצע הסעודה יצא החוצה וחזר, אינו צריך לחזור ולברך, כי "לקיבעא קמא הדר", הוא חוזר למקום הקביעות. ולדעת רב ששת אפילו אכל לחם, ובאמצע הסעודה יצא, כשחוזר צריך לברך ברכת המזון, ואחר כך ברכת המוציא. ולענין נטילת ידים, הדבר תלוי אם שמר את ידיו או לא.

מרן נאמן לדרכו

ב. הרי"ף (פסחים כ"ב ע"ב מדפי הרי"ף) הרמב"ם (פ"ד מהלכות ברכות ה"ג) והרשב"א (בפסחים שם) פסקו כדעת רב ששת, ששינוי מקום הוא הפסק גם בסעודת פת. לעומתם חכמי אשכנז התוספות (פסחים קא: ד"ה כשהן) הרא"ש (פ"י דפסחים סימן ו) והמרדכי (פסחים קא:) פסקו כרב חסדא, שהמשנה מקום בסעודת פת ממשין לאכול בלי ברכה, ולבסוף מברך ברכת המזון. אין ההלכה? אתם יודעים שמרן הבית יוסף פוסק תמיד כדעת עמודי ההוראה, וגם כאן מרן השלחן ערוך (סי' קע"ח סיני א) פסק כדעת הרי"ף והרמב"ם וסיעתם שגם בסעודת פת שינוי מקום הוי הפסק, וכשחוזר אסור לו לאכול בלי ברכה, אלא עליו לברך ברכת המזון ולחזור ולברך המוציא. אולם הרמ"א בהגה (שם) פסק כדעת רב

חסדא ששינוי מקום בסעודה לא הוי הפסק. כל אחד נאמן לדרכו, מרן נאמן לשני עמודי הוראה, והרמ"א נאמן לדעת פוסקי אשכנז.

שינוי מחדר לחדר

ג. לדעת מרן ששינוי מקום הוא הפסק שגורם לברכה אפילו בסעודה, כתבו המגן אברהם (סק"ד) והמשנה ברורה (סק"ג) שאפילו שינוי מקום מחדר לחדר נחשב הפסק, גם אם הוא נשאר באותו בית. וכן הביא הכף החיים (סק"ב) בשם כמה פוסקים. אין הכוונה שהלך למטבח להביא אוכל, אלא יצא לצורך אחר, כגון שהיה לו טלפון והלך מהמטבח לחדר, כי לא רצה שישמעו אותו.

סב"ל נגד מרן

ד. לכאורה אנחנו הספרדים קיבלנו הוראות מרן השלחן ערוך, אבל יש כלל ידוע שכתב מרן החיד"א בשו"ת חיים שאל ח"ב (ס"טו), שאומרים ספק ברכות להקל גם נגד מרן, כי איסור ברכה לבטלה הוא חומר מאוד, וכמו שאמרו בגמרא (ברכות לג.) שכל המברך ברכה שאינה צריכה עובר משום "לא תשא", ובגמרא (שבועות לט.) אמרו, שכל העולם כולו נזדעזע בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא בסיני לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, מה שלא נאמר על שום עוון. ולדעת הגאונים (עי' בספר המכריע סי' פח, ובשו"ת הגאונים חמדה גנוזה סי' א, ושערי תשובה סימן קטו, ובשאלתות יתרו שאילתא ג) והרמב"ם (פ"א מהלכות ברכות ה"ו, ובשו"ת פאר הדור סימן קה) ומרן השלחן ערוך (סימן רטו סיני ד) דברים כפשוטם, שאיסור ברכה לבטלה הוא מדאורייתא ועובר משום לא תשא. אדם שמזכיר את שמו של הקדוש ברוך הוא בלי לחשוב, אין לו יראת שמים. וגם לפי התוספות (רי"ה לג. ד"ה הא) והרא"ש (פ"ק

הרון הלוי בן לירית וספיר הלוי בת לירית - בריאות הגוף והנפש בקרוב

דקדושין סימן מט) שברכה לבטלה איסורה מדרבנן, כתבו האחרונים שאינו ככל איסור דרבנן, אלא הוא איסור דרבנן חמור, שהוא נסמך על לאו חמור של "לא תשא". לכן אומרים ספק ברכות להקל' גם נגד מרן. ואמנם כלל זה שאומרים "סב"ל נגד מרן" אינו מוסכם, לדעת הרב בית דוד (חאו"ח סי' תא) ועוד, קיבלנו הוראות מרן גם בענייני ברכות², אבל למעשה אנחנו חוששים מאוד לברכה לבטלה, ולכן אומרים סב"ל נגד מרן, וכדעת רוב האחרונים.

להלכה ולמעשה

ה. גם בנידוננו אומרים סב"ל נגד מרן, ולכן להלכה מי שבאמצע סעודת פת יצא לחדר אחר או אפילו יצא החוצה לגמרי כגון לרחוב, כשחוזר ימשיך לאכול בלי ברכה. בהלכה הזו גם האשכנזים וגם הספרדים נוהגים כשיטת הרמ"א, מדין ספק ברכות להקל³. וכן פסקו הגאון רבי יצחק פלאג' בספרו 'פה ללב' (סי' קעח סק"ב), חסד לאלפים (סק"ב), זכרונות אליהו מני (הל' ברכות אות ב באותיות שסביב הש"ע אות ה, יא), בן איש חי (פרשת בהעלותך אות ב), כף החיים (סק"א, ד), משנה ברורה (בסוף הקדמתו לסימן קעח), כך ההלכה, וכך המנהג.

ברכה שאינה צריכה

ו. אמנם, גדול אחד בדורנו - בספר אור לציון ח"א⁴ (ח"א סי' יז) - יש לו מהלך אחר בסוגיא, מהלך יפה ומתוק, על התורה שלנו נאמר "מתוקים מדבש ונופת צופים", אבל לא חייבים לקבל את זה, נאמר תחילה את המהלך שלו⁵, ואחר כך מה שיש להשיב על דבריו כדרכה של תורה. האור לציון כתב לחלק בין ברכה שאינה צריכה לברכה לבטלה, מי שיצא באמצע הסעודה וחזר, אם נהג כדעת מרן ויברך ברכת המזון על מה שאכל, ושוב יברך המוציא על מה שיאכל, אין בזה שום ברכה לבטלה לכולי עלמא, אלא רק גורם לברכה שאינה צריכה לדעת הרמ"א, ולכן יש לפסוק כדעת מרן השלחן ערוך, כי רק במקום שיש חשש של ברכה לבטלה אומרים סב"ל נגד מרן, אבל כשהחשש הוא של ברכה שאינה צריכה פוסקים כמון ולא אומרים סב"ל נגדו, והביא לכך כמה ראיות מדברי מרן השלחן ערוך עצמו, שחשש לברכה לבטלה, אבל לא חשש לגורם ברכה שאינה צריכה, וכדלהלן.

חיוב אכילת פת בסעודה שלישית

ז. בסעודה ראשונה ושניה חובה לאכול פת, ואם בברכת המזון שכח לומר "רצה והחליצנו" חוזר⁶, וכמו שאמרו בגמרא (ברכות מט): כלל, שכל סעודה

1 אומרים בקיצור: סב"ל, והוא ראשי תיבות: ספק ברכות להקל.

2 טענתם היא, כמו שאדם יבוא לרב שלו וישאל: מה מברכים על דבר מסוים? והרב יענה לו, אם התלמיד יאמר לרב: סליחה כבוד הרב, אומרים סב"ל נגדך... זה דבר שלא יעשה! גם כאן, מרן הוא הרב שלנו, קיבלנו עליו הוראות מרן הבית יוסף כדון מרא דאתרא, ולכן לא שייך לומר לומר סב"ל נגדו. ומכל מקום במהלך הדורות האחרונים חששו מאוד לסב"ל, והנהיגו לומר סב"ל אף נגד מרן, שב ואל תעשה עדיף.

3 כל זה כאשר אוכל לבדו, אבל אם אכל עם חברים, וכשיצא הניח חברים שממשיכים לאכול, ואפילו נשאר אדם אחד, גם אם הוא ילד קטן, כשהוא לכולי עלמא ימשיך לאכול בלי ברכה.

4 חכם בן ציון עצמו כתב את חלק א', הוא חלה כמדומי בשנת תשמ"ג, והיה לו צער שלא הספיק לכתוב הרבה כשהיה בריא [א.ה. ראה יב"ח ח"ט תאו"ח ס"ס קח]. הוא היה גאון עולם, היה חברותא של מרן זצ"ל, מרן לא יקח סתם חברותא... והיה בנינים אהבה ואחוה שלום ורעות, וידידות גדולה מאוד. לפעמים אנתנו מדברים מתוך "דיתחא דאורייתא", כי לפעמים הסברות של השני מרגיזות, ואני אומר עליו "תצוף" וכדומה, כבר בגמרא (תענית ד, ד), אמרו, אם ראתי תלמיד חכם שרתת, זה לא בגלל שהוא עצבני אלא אורייתא הוא דקא מרתחא ליה. יש אנשים שומעים אותנו מדברים נגד חכם מסוים ואומרים: הוא דיבר נגדו, הוא נגדו... אבל באמת זה רק ענין של הלכה.

5 בגמרא (עירובין יג): מבוואר, שבמחלוקת בית שמאי ובית הלל הלכה כבית הלל, והטעם מפני שבית הלל נוחים ועלובים היו, ולא עוד אלא שהיו מקדימים דברי בית שמאי לדבריהם. שואל מרן הבית יוסף (בבבלי הגמרא דנ"א ע"א), וכי בשביל העונה של בית הלל נפסקה הלכה כמותם, הלא הלכה היא דבר של שכל והגיון, הלכה מוכרעת לפי פוסקים, אך יתכן שנפסקה הלכה לפי מידת הענוה? והסביר הבית יוסף, הרי השכל ניתן מאת הקב"ה, כמו שאומרים בתפלה: אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה, יש אנשים שיש להם פחות שכל טוב, אך אדם זוכה לקבל דעת, אך אדם זוכה לכונן אליבא דהלכתא, לפתע מוצא דברי ראשון שאומר כמותו ומאיר לו את העיניים, על ידי שהוא ענין הקב"ה משפיע עליו דעת, "היב חכמתא לחימיו" (דניאל ב, כא), וזוכה לכונן לאמתה של תורה, וזו הסיבה שהלכה כבית הלל, כי בגלל מידת הענוה שהייתה בהם, החכמו יותר, וזכו להכריע את ההלכה כנון. זו סגולה למי שרוצה שיפסקו הלכה כמותו, תחילה יסביר ויחייב את דברי החולקים עליו, ולאחר מכן יאמר את דעתו. וכעת גם אנחנו נעשה את הסגולה הזאת...

6 היום מישהו שאל אותי, הוא אכל סעודת ליל שבת בשעה 18:30, ולאחר מכן ישב ולמד עם חברותא עד 12:30, כשגמר ללמוד היה רעב, עברו שש שעות, יכל לאכול פיצה... אבל הוא נטל ידיים ובירך המוציא וטעם מוחמין, וכשיברך ברכת המזון שכח לומר רצה והחליצנו, האם צריך לחזור ולברך? התשובה, מכיון שכבר אכל סעודה אחת בלילה, והסעודה השניה צריכה להיות ביום, מה שאכל אז סעודת רשות, ולכן לא צריך לחזור ולברך.

שחובה לאכול בה פת, אם לא הזכיר מעין המאורע חוזר. ונחלקו הראשונים אם יש חובה לאכול גם פת בסעודה שלישית, יש אומרים שמספיק לאכול בשר ודגים, או פירות וירקות, או אפילו רביעית יין, ולפי דעתם אם שכח לומר "רצה והחליצנו" בסעודה שלישית אינו חוזר. מרן השלחן ערוך בהלכות שבת (סימן רצא סעיף ה) פסק שצריך לאכול פת בסעודה שלישית⁷, ואילו בהלכות ברכת המזון (סימן קפח סעיף ה) פסק שמי שלא אמר רצה והחליצנו בסעודה שלישית לא חוזר, והקשו הב"ח (סימן קפח) והמגן אברהם (שם ס"ק טו) ועוד אחרונים, לכאורה יש סתירה בדברי מרן, כי אם חובה לאכול פת, מדוע כששכח רצה והחליצנו לא חוזר? ותירצו, שמרן חשש לספק ברכה לבטלה, ולכן אף על פי שפסק כדעת הסוברים שצריך לאכול פת בסעודה שלישית, מכל מקום אם שכח לומר רצה והחליצנו לא יחזור, כי לדעת הסוברים שאינו חייב לאכול פת, הרי זו ברכה לבטלה, וספק ברכות להקל⁸. נמצא שגם מרן השלחן ערוך חשש לדעת החולקים, מדין סב"ל.

אמר לחבירו כמה היום לעומר

ח. יש עוד ראייה שמרן השלחן ערוך חשש לדעת החולקים בדיני ברכות, ממה שכתב בשלחן ערוך בהלכות ספירת העומר (סימן תפט סעיף ד): מי ששואל אותו חבירו בין השמשות כמה ימי הספירה בזה הלילה, יאמר לו אתמול היה כך וכך, שאם יאמר לו היום כך וכך, אינו יכול לחזור ולמנות בברכה. עכ"ל. כלומר אם יענה לו: "היום" חמשה ימים לעומר" כבר יצא ידי חובתו, ולכן יאמר "אתמול היו ארבעה", או שירמזו לו בידו עם חמש אצבעות, יעשה לו "חמשה" נגד עין הרע... אבל לא יאמר בפיו. והשאלה, הרי כשאמר לחבירו כמה היום לעומר, רק התכוין לענות לחבירו, אבל לא התכוין לשם מצוה כלל, והלא מרן (סי' סעיף ד) כתב: יש אומרים שאין מצות צריכות כוונה, ויש אומרים שצריכות כוונה לצאת בעשיית אותה מצוה, וכן הלכה. וכלל בדינו "יש ויש" הלכה כיש בתרא, שמצוות צריכות כוונה, כפרט שמרן כתב "וכן הלכה"⁹, ואם כן מדוע לא יוכל לספור בברכה? צריך לומר שבמקום ספק ברכה לבטלה מרן חשש לדעה החולקת¹⁰ שמצוות אינן צריכות כוונה, וכבר יצא ידי חובה, ולכן פסק שלא יחזור לספור בברכה. כך כתבו המגן אברהם (סי' תפט ס"ק ח), חק יעקב (ס"ק יד, טו), ביאורי הגר"א (סעיף ד), ועוד אחרונים, שמרן חשש לספק ברכה לבטלה. מאכן נבין גם מדוע אומרים סב"ל נגד מרן, כי גם מרן בעצמו חושש לסב"ל כשיש דעות חולקות.

7 בחורף היום קצר וקשה לאכול פת בסעודה שלישית, גמר לאכול סעודה שניה בשעה אחת עשרה וחצי, ובשעה ארבע או ארבע וחצי צריך לאכול סעודה שלישית, זה קשה, אבל אדרבה, מקיימים מצוות גם תמי' שקשה. לא צריך לאכול הרבה, כול לאכול כביצה פת עם מעט סלטים, העיקר שיאכל פת. אם ממש לא יכול לאכול פת ואצלו או אכילה גסה, או שכבר אכל פירות או שתי רביעית יין לשם סעודה שלישית, בדיעבד יצא ידי חובה, אבל לכתחילה ינהג כמו שפסק מרן השלחן ערוך שחובה לאכול כזית פת בסעודה שלישית.

8 מי שאכל עוגות בשבת בבוקר, ולאחר מכן אכל פת וחמין ושכח לומר רצה והחליצנו בברכת המזון, הדין הוא שלא חוזר ומברך ברכת המזון, כי יש אומרים שיצא ידי חובת סעודה שניה בעוגה שאכל, וכעת זה נחשב לו לסעודה שלישית. כך ההלכה, מדין ספק ברכות להקל.

9 אבל אם לא אמר "היום", יכול לחזור ולספור את העומר בברכה.

10 לפי הכלל שהלכה כיש אומרים בתרא, מדוע מרן הוסיף וכתב "וכן הלכה"? צריך לומר שהוסיף כן כדי לומר לנו שמצוות צריכות כוונה בין במצוות דרבנן בין במצוות דאורייתא, לאפוקי מדעת הרדב"ז (ח"א ס"ס לד) והמגן אברהם (סי' ס סק"ג) שמצוות דרבנן לא צריכות כוונה, דעת מרן השלחן ערוך לא כך. כמו שכתב מרן בשלחן ערוך (סימן ריג סעיף א) שאחד מוציא את חבירו ידי חובה בברכות הנהנין, ודין שומע כעונה הוא מדין מצוות צריכות כוונה, כמו שכתב בבית יוסף (סי' ריט), ומוכח שלדעת מרן מצוות צריכות כוונה גם במצוות דרבנן.

צריך לשים לב, כשאדם מדליק נר חנוכה צריך לכונן לשם מצוה, זה לא נר נשמה... זה לא כשקורא את המגילה צריך לקרוא לשם מצוה, זה לא סיפור דברים בעלמא. בקידוש ראש המשפחה מוציא את בני ביתו ידי חובתם, הוא מכוין לשם מצות קידוש, "זכור את יום השבת לקדשו", וזכרו בכניסתו על היין אבל האשה או הילדים לא תמיד זוכרים לכונן, רגילים שכולם עומדים לקידוש. וכשמסיים לקדש כולם טועמים מהיין, כל אחד צריך לטעום מהיין ולחבב את המצוה, לא יאמר: אני איסטניס, לא טועם מהיין. אם יש איסטניס ימזוג בכוסיות קטנות, אבל לא להפסיד את המעלה של חיוב מצוה.

אדם בא ושואל, אבל כיוונתי לצאת ידי חובת קידוש, האם עלי לקדש שוב? וכן מי שהיה טרוד, הגיע מאוחר לתפלה, וכשהניח תפלין שכח לכונן לשם מצוה, האם צריך לחזור ולתניח תפלין? בדיעבד יסמוך על מה שכתב הח"י אדם (כלל סח סעיף ט) שאם ניכר בבירור ממעשה המצוה שהוא לשם המצוה, מצוות לא צריכות כוונה. אדם שאכל בסוכה לא מחייב שזה לשם מצוה, נכנס לסוכה כי היא יפה, ואכל כי הוא רעב, אבל קידוש ותפלין אף שהיו שאדם מקיים לשם מצוה, וגם כשלא כיוון ידי חובה. ראיתי בכמה בתים של צדיקים, שלפני הקידוש ראש המשפחה דופק על השלחן ואומר: רבותי! כוונה! ואז מתחיל יום חששי וכו', כך הכי טוב לעשות, כדי לעורר את בני הבית והאורחים לכונן.

11 גם כשפוסקים הלכה כמותא דאמר אחד, הדעה השניה קיימת, ולכן מרן חשש לדעת החולקים בגמרא (ברכות לו: ביצה יא: יבמות טו) מבוואר שבית שמאי במקום בית הלל אינה משנה, כשנפסקה הלכה כבית הלל, נפסקה הלכה כמותם לגמרי ולא מוצרפים את שיטת בית שמאי לספק ספיקא. אולם בדעות הראשונים והאחרונים גם כשנפסקה הלכה כדעה אחת, הדעה השניה קיימת ומצטרפת לספקות, ולכן מרן חשש לדעה החולקת.

העלון להצלחתם: לוי בת טלי נועה והילדים להצלחה, ולעילוי נשמת-עיישה עליזה בת סעדיה חיה, רבקה בת רויט-נחת מהילדים וכל הישועות, רוני בן מרים-כל הישועות, נתן בן נחמה-זיווג הגון, דבורה בת אוסנת-זיווג הגון, אברהם יצחק בן חוה-רפואה שלמה בקרוב, אורנה עמרם בן סימה פרח-הצלחה בעבודה, איל בן רבקה-זרע בר קיימא.

ברכת הסוכר

ט. יש עוד ראייה שמרן השלחן ערוך חושש לספק ברכות להקל. הטור (סימן רב) הביא מחלוקת¹² מה מברכים על הסוכר הנעשה מקני סוכר, לדעת בעל הלכות גדולות (הל' ברכות פ"ו עמ' סו) מברכים בורא פרי העץ, וכן פסק הרא"ש (פ"ו דברכות סימן ו) אביו של הטור, אולם הרמב"ם (פ"ח מהלכות ברכות ה"ה) לא כתב כך, אלא כתב: הקנים המתוקים סוחטים אותן ומבשלים מימיהם עד שיקפא וידמה למלח, כל הגאונים אומרים שמברכים עליו בורא פרי האדמה, ומקצתם אמרו בורא פרי העץ, וכן אמרו שהמוציא אותם קנים מברך בורא פרי האדמה, ואני אומר שאין זה פרי ואין מברכים עליו אלא שהכל, שלא יהיה דבש אלו הקנים שנשתנה על ידי אור גדול מדבש תמרים שלא נשתנה על ידי האור ומברכים עליו שהכל. עד כאן לשון הרמב"ם.

פנים חדשות באו לכאן

י. לפני למעלה מחמישים שנה בהיותי נער צעיר כבן שבע עשרה, למדתי בישיבה תקופה מסוימת¹³ חברותא עם הגאון הרב שלמה פיישר, שהיה דיין וחבר הערות על השאלות, הוא אחיו של הרב ישראל פיישר מ'העדה החרדית', ומידי פעם היה עושה מעט 'וינפש' מהלימוד הקבוע בגמרא, ושואל אותי שאלות: למה אבא שלך פסק כך, ולמה פסק כך? פעם שאל, מדוע אנחנו מברכים על שוקולד ועל סוכר "שהכל נהיה בדברו"? הרי הספרדים פוסקים כמו מרן, ומרן בשלחן ערוך (סימן רב סעיף ו) פסק, פירות שמיעכם לגמרי מברכים עליהם ברכת בורא פרי העץ, ולכן האשכנזים מברכים על פירה שהכל, אבל אנחנו הספרדים מברכים על פירה בורא פרי האדמה, ולפי זה הלאה ברכת בורא פרי העץ, ואם כן מדוע ברכת הסוכר היא שהכל, ומדוע המנהג לברך על שוקולד שהכל, הרי השוקולד יוצא מפולי קקאו, מה זה שונה מפירות מרוסקים? אני הייתי בחור צעיר ואמרתי לו: אני לא יודע, כשאחזור לבית ומרן לא יחזיר אותי¹⁵, אשאל אותו את השאלה שלך... ובהזדמנות שאלתי על כך

12 במחלוקת מה מברכים על סוכר, יש גם נפקא מינה אם יש בסוכר דין ערלה, אם מברכים העץ, צריך לחכות שלוש שנים של ערלה. אמנם כל שנה הצמח של הסוכר מתחדש, אבל הגוע שלו נשאר. מצד שני, קני הסוכר יבש לגמרי ואינם נחשבים פרי, ונאמר: "וערלתם ערלתו את פרו", אבל הקנים הללו סוחטים אותם ועושים מהם מאכל. לכן כתוב בילקוט יוסף הלכות ערלה (פ"ה סעיף יח) שקני סוכר וסוכר לא חייבים בערלה. יש חוברת של אחד שכל תפקידו להשיג השגות, זו התורה שלהם... והוא לפני שנים הביא מה שכתבנו בילקוט יוסף, ותקף. אני לא עונה להם, בשביל מה, כמעולם לא חזרו בהם, אבל אנשים רואים דבר מודפס ומתפעלים, ולכן במהדורה השניה הרחבת יותר ובדברי עניתי על כל הטענות. הסוכר נעשה על ידי שמבשלים את קני הסוכר במים זמן רב, ואז המים מתאדים ונשאר סוכר. מאיפה אני יודע את זה? וכי עבדתי בבית הרושת של סוכר...? לא, כך כתב הרדב"ז (ח"ג ס' תרו, וח"ה לשונות הרמב"ם סימן קנח) לפני כתבם מאות וחמישים שנה, הרדב"ז ידע הכל, וכתב שפנים חדשות באו לכאן, הצמח עצמו אינו ראוי לאכילה, גם שמוציאים אותם אבל זה לא עיקר פרו.

13 למדתי איתו זמן שלם ואחר כך עובתי אותו, אפילו שהיה גאון עצום, למה? כי הוא לומד רק בעמידה, לא היה יושב, אנתן ספרדים - אין לנו כח... אמרתי לו: קשה לי לעמוד כל הזמן... וזמן הבא אמרתי לו: מחילה כבוד הרב, אני לא יכול. באמת לא יכולתי, כאב לי הרגליים, קשה לעמוד שלוש או ארבע שעות ברצף. אבל כל הכבוד לו, הם מייקרים את התורה, התורה ניתנה בעמידה ולכן לומדים בעמידה, זה מראה על חשיבות התורה, אבל אני לא יכול...

14 מדובר על לדר אמיתי שמגיע מלבנון או מסוריא, היום הכל מזויף, וכן לדר של זמננו ברכת "שהכל", שמעתי שהפציצו את המקום שמייצרים לדר בסוריא, חבל... בזמנו הייתי רואה את מרן זצ"ל מברך על הדר "בורא פרי העץ", לדר אמיתי הוא טוב לגרון, מי שנהיה צרוד ובפרט חונים, יקח מהלדר האמיתי שהוא בריא לגרון.

מרן בזמנו אמר שלדר כזה לא צריך הכשר, וכי היה בד"ץ בלבנון או בסוריא...? לא חוששים שיש בלדר תולעים, ראשית אתה לא רואה שיש תולעים, וגם אם היו הם נטחנו, ואחר שנטחנו הם בטלים בששים. זה לא נקרא לבטל איסור לכתחילה, כי כבר כתב מהר"ם מרונטנבורג (בתשובה סימן קצ) שכל שאין בוטה לבטל את האיסור אין חשש של ביטול איסור לכתחילה, וגם כאן כשנתונים את הדר לא מתכוונים לבטל את האיסור.

היום תעשיית המזון כל כך השתנתה, אתה לא יכול לדעת מה שמים במאכל, אולי מערבים שומן חזיר או דבר אחר של איסור, לכן היום צריך שעל כל מוצר יהיה הכשר. תעשיית ההכשרים כיום היא דבר מבורך, פעם לא היה כך. לפני ששים שנה היו באים לבית של מרן זצ"ל בערב פסח, 'זה בא בכדו וזה בחביתו', באים עם סלים ומראים למרן דברי מאכל ושואלים: זה כשר או לא? הרב היה רואה את הרכיבים ואומר: זה כשר. היום במוצר אחד יש עשרות או מאות רכיבים! אתה לא יכול לדעת מה יש שם. עושים צבע מאכל מג'וקים... צריך שגם לצבע מאכל יהיה הכשר, לכן היום אדם לא יכניס לביתו מאכל בלי הכשר.

15 בזמננו היו חוזרים הביתה לשבת פעם בחודשיים, לא כמו היום שמגיעים לבית הרבה, אהבנו להישאר בישיבה. ביום שיש אחד הגעתי הביתה מהישיבה שהיתה מחוץ לעיר, ואחרי שאכלנו ארוחת צהריים, מרן קרא לנהג שלו: שלמה, תקח אותה בחזרה לישיבה שלו! אולי היה אסור לו להסיע אותנו כי הוא מטעם המדינה, אבל יש התיישנות... מרן תקפיד שניסע עם הנהג ונשמור על הענינים ולא ניסע באוטובוסים, הנהג היה לוקח אותנו ומחזיר אותנו. הרבנית ראתה שמרן מחזיר אותי לישיבה, אמרה: מה זה, חדשים הוא לא היה בבית, עכשיו הוא בא לשבת, הכנית לו 'אפארק', 'ספוריטו' (מיני ממואלים)...

את מרן זצ"ל, וכבר אז ענה לי מיד: הרדב"ז כתב על סוכר שהוא השתנה לגמרי ופנים חדשות באו לכאן, כי הוא נעשה על ידי שמבשלים את קני הסוכר במים. ועל שוקולד ענה לי הרב, קודם כל צריך לדעת שהמברך "בורא פרי העץ" על שוקולד לו על מי לסמוך, ומרן אמר לי את דברי רבי יוסף ידיד הלוי (בספר ברכת יוסף ח"ב דף כו ע"א) שהיה גאון עצום ורבה של שכונת הבוכרים, שכל דבר שיש בו חמשה דברים הללו ברכתו מושנית לברכת "שהכל", ואלו הם: נשתנה שמו, נשתנה טעמו, נשתנה מראיתו, יש בו תערובת, ועבר בישול. לכן מברכים על שוקולד שהכל, ומטעם זה כיום גם על לדר המנהג לברך שהכל נהיה בדברו, למרות שהוא משמש מיושב בשמש ומרוסק, אבל קיימים בו חמשת התנאים, ופנים חדשות באו לכאן. חזרתי לרב פיישר ואמרתי לו את התירוץ של מרן זצ"ל, והוא נהנה מאוד מדברי הרדב"ז שלא ידע אותם קודם לכן.

סב"ל בברכת הסוכר

יא. למעשה כולם יודעים שמברכים על סוכר "שהכל", כדעת הרמב"ם, למרות שדעת הגאונים לברך בורא פרי האדמה, או בורא פרי העץ. הטור (סימן רב) חלק על הרמב"ם וכתב שאין ראייה מדבש תמרים, כי התמרים הם פרי ונוטעים אותם על דעת לאוכלם, הלכך כשנשתנו נשתנית ברכתם, כמו כל הפירות שמברכים על משקים היוצאים מהם שהכל חוץ מהיין והשמן, אבל אלו הקנים אינם ראויים לאכילה, ועיקר נטיעתם על דעת הדבש, ודאי זה נחשב הפרי שלהם, ומברכים עליו בורא פרי העץ. וכתב מרן הבית יוסף על דברי הטור: דברי טעם הם, ואף על פי כן כיון שיש בזה מחלוקת עדיף לברך "שהכל", שעל כולם אם אמר שהכל יצא (ברכות מ). וביארו האחרונים, שמרן חשש לספק ברכות להקל. מרן בכסף משנה (פ"ח מהלכות ברכות ה"ה) כתב, שהטור חלק על הרמב"ם כי במקומו באשכנז לא היו כאלו קני סוכר, שם עשו סוכר מסלק, ולכן הקשה על הרמב"ם, אבל אם היה רואה את הקני סוכר שמוכרים מהם לאלפים ולרבבות למצוץ אותם¹⁶, היה מודה שהסוכר נחשב עיקר הפרי, כי נוטעים על דעת כן. למעשה מרן חשש לברכה לבטלה, כמו שכתב בבית יוסף, וגם בשלחן ערוך (שם סעיף טו) פסק לברך על סוכר שהכל נהיה בדברו. וגם מכאן מוכח שמרן חושש לברכה לבטלה, אבל לא מצינו שחושש לברכה שאינה צריכה, וגם אנחנו לא נאמר ספק ברכה שאינה צריכה נגד מרן השלחן ערוך. ומביא ראייה לחילוק זה.

פורס מפה ומקדש

יב. בספר הפרדס (סימן צח) לרש"י, וכן בתשובת הרא"ש (כלל כב ס' ד), כתבו על מי שישב לאכול בשבת והאריך בסעודה, כגון בשבת חתן וכדומה¹⁷, זה רוצה לדרוש וזה רוצה לדרוש... ובין גברא לגברא מביאים איזה פרי, ולפתע רואים שעומדת לשקוע החמה, מה עם סעודה שלישיית? יברך ברכת המזון ויטול ידיו, ויברך ברכת המוציא ויסעוד¹⁸. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סימן רצא סעיף ג). ומכאן הוכיח האור לציון לנידוננו, שאם שינה מקום בסעודה חוזר לברך ולא חושש לברכה שאינה צריכה.

ברכה שאינה צריכה לצורך מצות סעודה

יג. כמו שאמרנו, דברי האור לציון יפים ומתוקים, אבל אחר המחילה הראיה שהביא אינה דומה לנידון שלנו. מי שיפתח ספר הפרדס ושאר הראשונים שכתבו הלכה זו בענין סעודה שלישית, יראה שהטעם הוא בגלל שיש צורך מצוה לסעוד סעודת שבת, משום כך אין זה ברכה שאינה צריכה. משמע שאם לא היה צורך מצוה היינו חוששים לברכה שאינה צריכה, ולכן אחר אלף

מרן אמר: בישיבה לומדים יותר טוב, בבית קצת מתבטלים, יש אחים ואחיות... ורבותי, חזרתי לישיבה, מה אני יכול לעשות, מרן החזיר אותי... הבחורים חשבו שקרה משהו, אמרתי להם: הרב החזיר אותי כי בישיבה לומדים יותר טוב... וזה נכון, בישיבה בחור יכול ללמוד לביל שבת ברצף משעה שש וחצי או שבע בערב עד שתיים עשרה וחצי או אחת בלילה, יושב ולומד עם חברותא, כמה יכול להרוויח, בפרט אם לומד חזון עובדיה, יביע אומר, יחיה דעת, תענוג!

16 אני זוכר לפני חמישים ושישים שנה, היו מוכרים בשוק מתנה יהודה קנים מתוקים והיינו אוכלים, לא יודע אם יש את זה היום, אני לא הולך למתנה יהודה... אבל בכל אופן לא ראייתי שאוכלים את זה.

17 אמרתי לכם שאני מכיר רב אחד שיושב בשלחן שבת, ויש לו ספר של שירים, וגומר את כל השירים, וגומר את הספר מכריכה לכריכה... זה ביטול תורה!

18 יש דין דומה לזה כשאכל סעודה בערב שבת ונכנסה השבת, כגון כשחל פורים ביום ששי, אכל סעודת פורים ושר ולפתע נכנסה שבת, מה יעשה? פורס מפה ומכסה את הלחם בשלחן, לא צריך לכסות את היקוסא מחשי' והאפארק... ומקדש, ושוב מברך המוציא, וכמובאר בשלחן ערוך (סימן רעא סעיף ד).

העלון להצלחתם שלי: גילת בת סטלה - זרע בר קיימא, איתיה אסתר בת רוזה - כל הישועות, אלחנן בן שרה - עליה ברוחניות ויראת שמים, רחל אביגיל בת שרה - עליה ברוחניות ויראת שמים, אלעד בן אורנה עמרם - זיווג הגון, אראל בן לריסה - בריאות והצלחה, הדר בת אפרת - זיווג הגון, הללי בת הילה טובול - לרפואה בעיניים, עזרא בן עמרם - רפואה שלמה.

המחילות ראייתו לא ראייה, ולעולם אנחנו חוששים גם לברכה שאינה צריכה, וגם בנידוננו בדין שינוי מקום בסעודה יש לחוש לברכה שאינה צריכה.

ברכה שא"צ לצורך מאה ברכות

יד. האור לציון הביא עוד ראייה שלא חוששים לברכה שאינה צריכה, ממה שכתב הרמב"ם (פ"ז מהל' תפילה ה"ט), שבשביל להשלים מאה ברכות, אוכל מעט ירק ומברך לפניו ולאחריו, וחוזר ואוכל מעט מפרי זה ומברך לפניו ולאחריו. אני אומר את דברי הרמב"ם בקיצור, יש בו כמה פירושים. על כל פנים מוכיח חכם בן ציון, שבכל מקום לא חוששים לברכה שאינה צריכה. ואני אומר אחר אלף המחילות, שגם ראייה זו אינה ראייה, שם הוא עושה כך לצורך מאה ברכות, ושאינו מצוות מאה ברכות שהיא ברכה חשובה, בעל הלכות גדולות (במנין המצוות עשה מצוה כה) שהיה לפני למעלה מ-900 שנה, מנה את מצוות מאה ברכות כמצוה מתרי"ג מצוות, וכן מנה את חנוכה ופורים. גם בספר המנהיג (עמ"ו) כתב שמצוות מאה ברכות היא מדאורייתא, הלכה למשה מסיני. במדרש (במדבר רבה יח, כא) מובא שהיה מגפה והיו מתים מאה אנשים בכל יום, כנגד צ"ח קללות בפרשת כי תבוא, ועוד ב' קללות שנאמרו בפסוק גם פל "קלי" וכל "מפה" אָשֶׁר לֹא כְתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת (דברים כה, טא), עמד דוד המלך ותיקן שיברכו מאה ברכות בכל יום, ותעצר המגפה. אם כן איך בה"ג אומר שמצוות "מאה ברכות" היא מתרי"ג מצוות? מסבירים האחרונים בדברי בה"ג, שמצוות מאה ברכות שכחום וחזר ויסדם, לעולם היא הלכה למשה מסיני, ומחמת המגפה דוד המלך החזיר ותיקן מצווה זו של מאה ברכות כל יום. נכון שהרבה חולקים, ולהלכה מצות מאה ברכות בכל יום היא מדרבנן, רק ברכת המזון חיובה מדאורייתא, ולהלכה גם חנוכה ופורים גם מדרבנן. אבל נלמד מכאן את חשיבות מצות מאה ברכות, ומפני חשיבותה מותר לגרום עבודה ברכה שאינה צריכה.

תירוץ של שמחת התורה

טו. בזמנו נתתי שיעור על הלכה זו אצלי בכולל, וחכם בן ציון עוד היה חי והיה בכוחותיו, ואמרתי את הקושיות על דבריו, איך הוא מוכיח שלא חוששים לברכה שאינה צריכה, ממקומות שיש בהם צורך מצוה? אחד האברכים שלי הלך לשם שמים, ואמר לחכם בן ציון: שמענו שיעור מפלוני והקשה על כבודו כך וכך, מה כבודו עונה? הוא חיך - מי שהכיר אותו הוא תמיד היה שמח, מי שמשמעו שבתורה תמיד יש לו שמחת התורה, גם מרן זצ"ל תמיד היה שמח ונתן סתירות... - ואמר: הרי מרן השלחן ערוך פסק שמי שיצא לחוץ בסעודה חוזר ומברך, גם לשמוע לדברי מרן זה מצוה... אותו אברך חזר אלי וסיפר לי מה ענה חכם בן ציון, אמרתי לו: הוא צחק איתך, לא אמר ברצינות, מאה ברכות זה מצוה, וכן סעודה שלישית זו מצוה, אבל לשמוע למרן זה מצוה? חייבים לשמוע למרן!... מכל מקום יש לי קושיא, אם מצוה לשמוע לדברי מרן למה כתב לברך על נרות שבת לאחר ההדלקה? ויש עוד כמה קושיות כאלו... על כל פנים הקושיא על חכם בן ציון היא קושיא חזקה, ולכן גם בענין ברכה שאינה צריכה חוזרים לכלל של "ספק ברכות להקל". למסקנא,

השיעור עבר הגהת המדפיסים באישורו של הגאון רבי ברוך שרגא שליט"א ראב"ד ירושלים

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הרשל"צ שליט"א מביהמ"ס היודים כל מוצש"ק. הריב המקדים בשעה 20:30, שיעורו של הרשל"צ בשעה 21:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" *5293 שלוחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

ליאור, לינוי, ליטל, ליאל מרים, אדל בני אורלי הצלחה בכל הישועות

דוד בן ריבה, אורלי בת דבורה כל הישועות נחת פרנסה טובה

לכל המעוניין להאזין סמי קודמו של מרן הרשל"צ שליט"א בשידור חי בשיעורו השבועי להצלחה לירושל"א או לעילוי נשמת יקירכם חייגו: *5290

ניתן לשמוע את השיעור של הרשל"צ שליט"א גם בתדרים חרדיים של יאן מרישה 100.7 fm, 92.5 fm, 90.8 fm וביקול חי 92.5 fm, 93.00 fm

העלון להצלחתם של: חיה מלכה בת רבקה - חזרה בתשובה וזיווג הגון, חנה הדסה בת מרים - רפואה שלמה, יצחק בן אלישבע - רפואת הנפש והגוף, לינה בת שרה - נחת מהילדים וכל הישועות, מרים חיה בת חנה הדסה - זיווג הגון בקרוב, סימה פרחת בת חנינה - רפואה שלמה, עדי כרמית בת חנה הדסה - שלום בית וכל הישועות, אודליה בת סימי סימה - הצלחה בכל.

מי שאכל סעודה עם פת ויצא לחוץ, כשחוזר ימשיך לאכול בלי ברכה, כי יש לחוש לספק ברכות להקל.

חיוב הנשים במאה ברכות

טז. דרך אגב, גם נשים חייבות לברך מאה ברכות בכל יום. שואלים: כיצד נשים יכולות להשלים מאה ברכות, הלא הספרדים פוסקים כדעת הרמב"ם (פ"א מהלכות תפילה ה"א) שאשה חייבת בתפלה אחת ביום¹⁹, ובואו נעשה חשבון, לגברים יש שלש תפלות ביום וברכת ברוך שאמר וישתבח, וברכות קריאת שמע שחרית וערבית, ובקלות מגיעים למאה ברכות, אבל נשים שמתפללות פעם אחת בכל יום, איך אפשר לומר להם שהם פטורות מתפלה, ומאיך חייבות במאה ברכות? זו קושיא חזקה, ויש לה כמה תירוצים. יש תירוץ יפה על פי דברי התניא רבתי (סימן א) וכן שבלי הלקט (סימן רל) והכל בו (סימן לו), שכתבו שיוציאים ידי חובת מאה ברכות לא רק על ידי ברכות שמברכים בשם ומלכות, אלא גם על ידי כל שבח שמשבחים את הבורא יתברך, ולכן לדעתם מי שאומר: אין כאלהינו אין כאדוננו וכו', או אומר: ויציב ונכון וקיים וכו', משלים בזה מאה ברכות. נציע לנשים שידפיסו פתק עם השבחים הללו, "אין כאלהינו" וכן "ויציב ונכון", ויקראו בו כל יום, ועל ידי כך ישלימו מאה ברכות בכל יום. נשים שקשה להם להשלים מאה ברכות או יאכלו הרבה, סוכריה ומסטיק... ואם מפחדות ושומרות על דיאטה, יאמרו שבחים כמו "אין כאלהינו" ויצאו בזה ידי חובה.

מרן הקפיד על מאה ברכות

יז. מרן זצ"ל היה מקפיד מאוד על מאה ברכות, בשבתות הקיץ היו מביאים לו פירות מהמקרקר²⁰, והיה לוקח את הפרי ואומר, אז כמה הגעת? הגעתי ל-88 ברכות, הולך למטבח ומברך על הבשמים, עצי, עשבי, ומיני, או לוקח לימון וממשימש בו שיריח, ומברך "הנותן ריח טוב בפירות", והיה מברך על הבשמים לפני הקידוש, ולאחר ברכת המזון, 'היה מונה שבחים', 'מונה מספר לכוכבים', מונה את מספר הברכות. אשריו ואשרי חלקו של מי שנוהג כך. כל אחד ואחד ישים לב להשלים מאה ברכות, כי חשיבותם היא רבה שמונעת מגפה מישראל.

19 יותר טוב שיברחו בתפלת שחרית, כי גם ככה חייבות לברך ברכות השחר וברכות התורה, ואם כבר פותחות את הסיפור יאמרו גם קריאת שמע ועמידה. מרן השלחן ערוך (סימן מו סעיף ג) כתב שאשה לא תברך "שלא עשני אשה" אלא תאמר: "ברוך שעשני כרצוני", ומשמע שבשאר ברכות השחר נשים חייבות. לנו הספרדים, אשה לא תברך ברוך שאמר וישתבח וברכות קריאת שמע, זו ברכה לבטלה. אם היא עוסקת עם הילדים וקשה לה להתפלל שחרית, תתפלל מנחה או ערבית. מנהג האשכנזים שמתפללות שתי תפלות ביום, שחרית ומנחה, החתן סופר (בשער התפלה סי' ג, דק"ב ע"ב) ועוד, כתבו שלפי דברי התוספות (ברכות כ:): שכל התפלות רחמי ניהו, גם ערבית הן צריכות להתפלל. אבל כתב המשנה ברורה (סי' קו סק"ד) שערבית רשות, ואמנם הגברים קיבלוה כחובה, אבל הנשים לא קיבלוה כחובה, ולכן נשים פטורות מתפלת ערבית. כשהיינו קטנים, אם היינו הולכים לישון לפני שהתפללנו ערבית, מרן היה חוזר מהשיעור ומעיר אותנו: פלוני, התפללת ערבית? תקום! הרבנית היתה באה ואומרת: הרב, תרחם עלינו... היה אומר לה: צריך לתנך אותו. לא מדובר על ילד קטן שלא הגיע לחינוך, אלא ילד גדול שהגיע לחינוך. 20 מרן מעולם לא פתח את המקרר בשבת, למרות שביצע אומר ח"א (חאו"ח סימן כא) כתב להחזיר לפתוח את המקרר, כמובן כשהמנורה כבויה, בין כשהמנוע פועל בין כשלא פועל, אבל הוא עצמו מעולם לא פתח, אלא היה אומר לבנים או לנכדים שפתחו לו.

הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
ראב"ד ויהודים ואשכנזי "אורח שבת"

פרשת שמות

ארבע מאות שנה, ופרעה הכביד עליהם בקושי השעבוד בחומר ובלבנים, ובסופו של דבר בגלל קושי השעבוד קיצר הקב"ה את גלותם במאה ותשעים שנה ויצאו ממצרים לאחר רד"ו שנים.

"ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלות ושמתם על בניכם ועל בנותיכם וניצלתם את מצרים" (גכב).

הקשה הכלי יקר: מפני מה אמר להם "ושמתם על בניכם ועל בנותיכם", וכי עצה טובה קא משמע לן מה לעשות עם השמלות? ועוד, הרי בכלי הכסף והזהב לא אמרה התורה איך להשתמש בהם, ומדוע בשמלות אמרה "ושמתם על בניכם ועל בנותיכם"?

ועוד יש להקשות, מדוע אמר "ושמתם על בניכם ועל בנותיכם" דוקא, מפני מה ישימו את הבגדים דוקא על בניהם ובנותיהם ולא על עצמם? ויש מפרשים שהמצריות היו לובשות שמלות קצרות ופרוצות, ובנות ישראל כשרות וצנועות היו ולא היו לובשות בגדים קצרים כאלו, לכן אמר להם הקב"ה שיקחו את השמלות לבניהם ובנותיהם, וגם אם הבגדים קצרים הרי יוכלו להניחם על בניהם ובנותיהם ובשבילם זה יהיה ארוך מספיק...

להשיג את ספרי הרב שליט"א בטל' 054-8463097

"ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף" (א ח).

בגמרא (סוטה יא.) נחלקו רב ושמואל, חד אמר חדש ממש, וחד אמר שנתחדשו גזירותיו, ומה שנאמר "אשר לא ידע את יוסף", היינו שעשה את עצמו כאילו אינו מכיר את יוסף. והנה מהלשון "שנתחדשו גזירותיו" משמע שהיו לו גזירות קודם לכן, ועתה נתחדשו גזירותיו והחמירו יותר. ולכאורה קשה, היכן מצאנו שגזר עליהם גזירות קודם, הרי בדורו של יוסף הטיב להם והושיבם במיטב הארץ, כמו שאמר ליוסף (בראשית מז ה-ו) "ארץ מצרים לפניך היא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גושן", והיכן מצאנו שגזר עליהם גזירות רעות? וביארו המפרשים (כנסת ישראל על אבות ח"ד אות קצא) שכל טובתו של פרעה היתה מתוך כוונה רעה, שרצה להעבירם על הדת ולהכשילם בניסיון העושה, ולכן הושיבם במיטב הארץ ונתן להם מכל טוב מצרים, כדי שיהיו בבחינת "וישמון ישורון ויבעט". עם הזמן ראה פרעה שפעולה זו לא הצליחה ובני ישראל נשארו באמונתם ובקדושתם, לפיכך פנה לדרך אחרת וגזר עליהם את השעבוד הקשה והנורא כדי שישברו ויכפרו בעיקר, אך גם גזירה זו לא עלתה בידו, וישראל נשארו נאמנים לה' יתברך וזעקו אליו שישועים. לכן אמרו חז"ל שנתחדשו גזירותיו, שכל פעולותיו היו גזירות להחטיא את ישראל ולהעבירם על דתם, רק השיטה התחלפה - בתחילה ניסה דרך אחת לתת להם כל טוב, וכשלא עלה בידו להחטיאם נתחדשו גזירותיו וניסה דרך אחרת - להרע להם ולהשתעבד בהם.

"ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף" (א ח).

פירש הגאון רבי אהרן שמחה מגומבין זצ"ל (אמרי אש): פרעה רצה להרע לישראל ועשה את כל התחבולות כדי להצר להם, וכל זאת מפני שלא ידע את יוסף, שאם היה יודע את דברי הימים של יוסף היה למד שכל מה שעשו להרע לו הכל נהפך לטובתו. אחיו מכרו אותו לעבד בזוי ושפל, אשת פוטיפר טפלה עליו עלילות שוא להשליכו לכלא, אך הקב"ה חשבה לטובה וגלגל את הדברים עד שעלה לגדולה ונעשה מלך. ומכאן היה פרעה צריך להבין שגם אם ניסה להצר לישראל, הקב"ה יהפוך את כל גזירותיו לטובתם.

וכן אכן היה, פרעה אמר (להלן פסוקי) "הבה נתחכמה לו", ובוא ונתחכם למושיעים של ישראל להטביעו במים, וגזר "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", ובסוף בגלל גזירה זו הניחו את משה בתיבה ושמו אותו על שפת היאור, ושם ראתה אותו בתיה בת פרעה, לקחה אותו וגידלה אותו בביתו של פרעה.

וכן היה בשעבוד מצרים, הקב"ה גזר על ישראל שיהיו עבדים בארץ לא להם

אם היודשים רוצים לעשות נרות רוח לכת יקבצו קשרה אנשים נשירים העשו תיקון
לנפשי חת טועיל לו מאוד טאוד

בער"ח הקרוב יערכו אברכי "כולל בית מרח" תיקון נפטרם, לימוד משניות וסיומי מסכת לעילוי נשמת יקורכם

סתר בת מגי **דין בן שלומית**

גם אתם יכולים לשמח את נשמת יקורכם! למסירת שמות יקורכם התקשרו:

***5290**

בעקבות רבותינו הדליקו נר

המקובל האלקי רבי יעקב אבוחצירא זיע"א

ביום שיש זה חל יום פטירתו של המקובל האלקי רבי יעקב אבוחצירא זיע"א.

רבנו נולד בשנת ה'תקס"ו (1805 למניינם) בעיר תאפילאלת שבמרוקו לאביו רבי מסעוד זצוק"ל בצעירותו למד רבנו אצל אביו רבי מסעוד את התנ"ך, טעמי המקרא, משנה ותלמוד, לאחר מכן הוסמך רבנו לרבנות ע"י רבי ישועה דיניו זצוק"ל, כ"כ שימש רבנו גם כמנהיג לבני קהילתו שבתאפילאלת.

לאחר כמה שנים חשקה נפשו של רבנו לעזוב את בני קהילתו ולעלות לארץ ישראל אך בני קהילתו שאהבוהו לא הסכימו לו שיעזוב אותם וכך נמשך הדבר פעמים רבות, רק כשגדל בנו של רבנו רבי מסעוד והבטיח להם שבנו ישמש את בני קהילתו במקומו הסכימו בני הקהילה שרבנו יעזוב אותם וכך חשב רבנו להגיע לארץ ישראל דרך אלג'ריה, תוניסיה, לוב ומצרים עד ארץ ישראל.

אך לפני בואו לאר"י הגיע רבנו לדמנהור שבמצרים והתארח אצל רבי משה סרוסי ובאותה שבת רבנו לא הרגיש טוב והזמינו לו רופא שיבדוק אותו לאחר הבדיקות אמר הרופא כפי מה שאני רואה תוך שעה הולך רבנו לעולמו, ניסה רבי משה סרוסי להתחמק מרבנו ולא לומר לו את הבשורה הקשה, אך רבנו ברוח קודשו ידע את דבר הרופא ואמר לרבי משה סרוסי אל תפחד אני חייב להישאר כל השבת אצלך, ובאמת נשאר רבנו חי כל השבת וביום ראשון הלך לעולמו, רבנו היה איש

קדוש מרחם והיה מסתגר בחדרו ומרבה בתפילות וסיגופים וכל זה להגיע לדרגות גבוהות ונשגבות של קדושה וטהרה.

רבנו היה הולך לישון זמן קצר לפני חצות ליל, ומתעורר בחצות לומר תיקון, לאחר מכן היה יושב ולומד "עץ חיים" עד תפילת הנץ, ובכל ימי השבוע היה יושב רבנו ועוסק בתורה והיה מגיע לבתו רק לכבוד שבת קודש. כ"כ היה רבנו עוזר בממש לתלמידי חכמים יתומים ואלמנות והיה מכתת רגליו מעיר לעיר לאסוף צדקה לאותם נזקקים.

לפני פטירתו ביקש רבנו ששני תלמידי חכמים יתעסקו בטהרה שלו, וזה בתנאי שהם ידעו שכמה ימים לאחר פטירתו גם הם ילכו לעולמם. (רבנו לא גילה מה הסיבה לכך) ובאמת שני תלמידיו קיבלו על עצמם את התנאי. והתעסקו בטהרתו ומספרים שבשעת טהרתו רבנו שכב וקם כמה פעמים ובכך הוא עזר להם בטהרתו.

לאחר כמה ימים נפטרו שני תלמידיו שעסקו בטהרתו, בספר שנכתב על רבנו כתוב שבזמן הלוייתו של רבנו היה ויכוח בין אנשי אלכסנדריה לאנשי דמנהור היכן לקברו אנשי אלכסנדריה לקחו את המיטה לאלכסנדריה וירד גשם זלעפות שהחל לשטוף את העיר ובכך הבינו כולם שרצונו של רבנו להיקבר בדמנהור שבמצרים. רבנו השאיר אחריו דור ישרים מבורך את בניו: הצדיקים רבי מסעוד, רבי יצחק, רבי אהרון זצוק"ל. ואת שתי בנותיו: מרת פריחה תורג'מן ע"ה ומרת אסתר מכלוף ע"ה אשת רבי מכלוף אדהן זצוק"ל. רבנו נקבר בדמנהור שבמצרים בתאריך כ' בתמוז ה'תר"מ והוא בן 75 שנים בפטירתו.

העלון להצלתה של: רוחמה בת אלישבע- זיווג הגון, רחל אביגיל בת שרה- זיווג הגון, שלמה בן חתון כרמלה- רפואה שלמה, תמר בת חיה אסתר- בריאות וכל הישועות, אביגור בן שושנה- נחת ורפואה שלמה, אביעד בן דליה- חזרה בתשובה וזיווג הגון, אברהם בן מרים- שלום בית וכל הישועות, אברהם בן אסתר- הצלחה ברנויות ובגשמיות, אורה בת מרגה- רפואה שלמה.

הרה"ג רבי ישראל לודי שליט"א
במנינו התקיימה מרחיק קולו וזי מתנבאים של הרב בן הלל
כל יום יום בשינה נבואה

שאלה: ילד קטן שתפס סוכריות בזמן שמחה בבית הכנסת, ואדם גדול רוצה לבקש ממנו סוכריה, האם יכול לקבל ממנו?

תשובה: איתא בגמרא במסכת גיטין דף ס"ה אמר רבא ג' מדות בקטן צרור וזורקו. אגוז ונטלו. [וזוכה לעצמו ואין זוכה לאחרים] ע"כ.

מדין זה למדו הפוסקים הרמב"ם בפרק כ"ט מהלכות מכירה הלכה ו וכן הרב המגיד ועוד, שקטן שזכה בדבר מסוים אינו יכול להקנות לאחרים, ועוד אומרת שם המשנה בדף נט אלו דברים אמרו משום דרכי שלום קטן יש בו משום גזל וכו' יע"ש.

וכך פסקו הטור ומרן השו"ע בחושן משפט סימן רלה סע' א, וכתב מרן בזה"ל קטן עד שש שנים, אין הקנינתו לאחרים כלום. ומשש שנים עד שיגידל, אם ידע בטיב משיא ומתן מקוח ומקפירו ומתנתו קנייתו, בין בדרך קרבה בין בדרך מועט, וכו' יע"ש.

ולפי"ז נבדן דין יהיה נראה לומר גם אם הקטן נותן לו במתנה את הסוכריה יהיה אסור לו לקבל ממנו את הסוכריה שהרי אינו מזכה לאחרים.

אבל דברנו בזה עם הגאון רבי ברוך שרגא ראש בתי הדין בי-ם ואמר לנו שיהיה מותר, שנכון שהקטן אינו יכול לזכות אבל אביו כן יכול לזכות את נכסיו, ומסתמא אביו לא מקפיד שבנו יתן כמה סוכריות לאחרים ולכן יהיה מותר.

ניתן לשמוע כל יום 3 דקות של הצלחה יומית *5293* שלוחה 5

שאלה: שני אנשים שרבו ביניהם ומחמת המריבה שבר אחד מהמתקוטטים בטעות את משקפיו של חברו (או כל דבר אחר) האם חייב לשלם לו על כך?

תשובה: נראה לומר שודאי שהצטרך לשלם לו על כך שהרי הגמ' ב"ק דף כ"ו אומרת אדם מועד לעולם בין ער בין ישן וכו' וכמו שפסקו הטור ומרן השו"ע בחו"מ סי' תכ"א סע"ג ו' ואין להקשות מדברי הרא"ש שהובא בטור חו"מ סי' תכ"א שנסאל שאלה דומה לזו בענין שנים שהתאבקו יחד והאחד הפיל את חברו לארץ ונפל עליו וסימא עינו של תחתון בהפלתו מה דינו והשיב הרא"ש שנראה שפטור מחמשת הדברים ואף על גב שאדם מועד לעולם אבל היכא דהוי אונס פטור והבאתי לכך ראייה מהירושלמי היה ישן ובא חברו ושכב אצלו והזיקו זה בזה פטור בנזקי שני ותניא גבי שנים שרצו ברה"ר והזיקו זה אצל זה שלא בכונה פטורים ובנדון זה שנתאבקו זה עם זה מדעת שניהם והזיקו זה בזה שלא בכונה כי הדבר ידוע בשנים שמתאבקים יחד עיקר כוונתם שיפיל אחד לחברו ואי אפשר לאדם לצמצם ולהפילו בנחת שלא יזוק כי בכל כוחם הם מתאבקים וכל אחד מתכוון להפיל חברו ומחלו זה לזה ואדעתה דהכי התאבקו יחד ע"ש ועיין שם למרן הב"י שהיקשה על ראיות של הרא"ש שהרי בתחילה משמע שסברתו לפטור משום שחשיב לאונס ואילו בסוף דבריו משמע שפטור משום שאדעתיה דהכי התאבקו ומחלו זה לזה וממשיך מרן הב"י ומקשה מה יועיל שמוחלים זה לזה והרי אדם שאמר לחברו שיסמא את עינו וסימא אותו חייב לשלם לו על כך ואפי"ש שעשה ע"פ דעתו ותירץ שיש לחלק באופן ששניהם מוחלים זה על זה ולמסקנא מרן פסק כמותו בחו"מ סי' תכ"א ע"ש שהרי שם הם יתאבקו זה עם זה על דעת כן. **להלכה:** יהיה חייב לשלם שהרי אדם מועד לעולם.

הרב אברהם דניאל שליט"א
רב במיקוד חלומות ימית טודי

אקטואליה בהלכה

שאלה: מי שהלך בגשם ונרטב לו המעיל האם ראוי לתלותו או לשוטחו כדי לייבשו?

תשובה: כידוע אין לשטוח בגדים רטובים בשבת וזה משום מראית העין שיחשדוהו שכיבסם בשבת וכמבואר בשו"ע (או"ח סימן שא סעיף מז) וכל דבר שאסרו חכמים משום מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור, ולכן אסור לשטוח בשבת את המעיל שנרטב אך כל זה במקום שדרך תלותו לייבשו, אך אם מניחו על משענת הכיסא או מקום אחר שאין רגילות לייבשו לאחר כיבוס-מותר, שבוה אין את החשש של מראית העין.

שאלה: האם מותר לחתוך בשבת סלט לחתיכות קטנות מאוד?

תשובה: מותר לחתוך בשבת סלט דק דק, אך צריך שיושלמו שני תנאים:

פינת בריאות
אתם שואלים והקוממים שונים במייל:
betmaran1234@gmail.com

השפעת

השפעת

שפעת היא מחלה שהגורם לה הוא נגיף השפעת. המחלה באה לידי ביטוי בחום גבוה, בכאבי שרירים, בכאבי ראש, בשיעול, בנזלת, בחולשה ובהרגשה כללית רעה. ביטוייה חריפים יותר מאשר ביטוייה של הצטננות רגילה, והיא עלולה להיות מלווה גם בכאבי גרון בדלקת בלחמיות העיניים ובהגדלת קשרי הלימפה בצוואר. רוב התסמינים חולפים בתוך שבוע.

מהו ההבדל בין שפעת לבין הצטננות?

באופן כללי, הצטננות היא מחלה קלה יותר משפעת ומרגישים בה פחות רע מאשר בשפעת. הצטננות באה לידי ביטוי בעיקר בנזלת ולעיתים גם בשיעול. החום בהצטננות לרוב אינו גבוה, והמחלה אינה ממושכת כמו שפעת. לכל אחת מהמחלות גורמים נגיפים אחרים.

האם שפעת עלולה להיות מסוכנת?

לעיתים נטוים להתייחס לשפעת כאל מחלה לא סימפטית אבל לא מסוכנת מדי - זו טעות. היא עלולה להיות מסוכנת לכלל האוכלוסייה, ומי שנמצאים בסיון הגדול ביותר לסבול מסיבוכי המחלה הם אלו שהחיסון מומלץ להם במיוחד.

סיבוכים העיקריים של שפעת: דלקת ריאות, דלקות אוזניים ודלקות סינוסים. סיבוכים נדירים יותר הם דלקת המוח (אנצפליטיס), החמרה של מחלת ריאות כרונית קיימת, דלקת שריר הלב ותסמונת גיליאן ברה. במקרים חמורים עלולה המחלה לגרום לקריסת מערכות ולמוות.

ארגון הבריאות העולמי מדווח שמדי שנה מתים בגלל שפעת בין 290 אלף ל-650 אלף בני אדם וכ-3 מיליון עד 5 מיליון אנשים סובלים מסיבוכי המחלה.

מדוע שפעת כל כך מידבקת?

הנגיפים הגורמים למחלה נישאים בקלות באוויר בטיפות זעירות (רסס), ולכן עיטוש, שיעול ומוגע ידיים (שנגעו קודם לכן באף, בפנים או במישהו חולה) עלולים להעביר את הנגיפים מאדם לאדם.

בחורף, כשכולם מצטופפים במקומות סגורים - בתחבורה הציבורית, בבתי הספר ובמקומות ציבוריים סגורים - קל מאוד לנגיף לעבור מאדם לאדם. השפעת מידבקת החל מכמה ימים לפני פרוץ המחלה ועד שלושה עד חמישה ימים לאחר שפרצה.

המשך בשבוע הבא.....

לחיות עם האמונה

הרב האבא רבי יעקב לוגאסי שליט"א
רב טרדוויץ בית מרן ומייב מדרת הספרים "בית מרן" תל אביב

טוב יום אמיתי מאלף שנות שקר

ספר בשם 'פני מאיר' מספר על חייו של רבי מאיר פייסט זצ"ל מארה"ב. בגיל ארבע קיבל רבי מאיר שיתוק ברגליו, ומאז לא יכול היה לצעוד כלל, והיה מרותק לעגלת נכים כל חייו. בנוסף לכך, סבל מבעיות בריאותיות נוספות, הוריו נפטרו מוקדם, ורוב ימיו היה גלמוד.

אחד מרופאיו קבע שלא יעבור את גיל 40. גדולי הרופאים תמחו כיצד הוא מאריך ימים, אך הוא חי 68 שנים, ונפטר ממחלה שאינה קשורה למחלתו העיקרית.

אדם במצבו היה נופל לדיכאון ולייאוש, לקנאה, לחוסר רצון לחיות, ואילו רבי מאיר התנהג להפך - היה סבלן ושליט, מלא תקווה ועידוד, שמח בשמחת הזולת, ופניו הפיקו אושר. בכל מצב היה שבע רצון לחלוטין.

כיצד, למרות ייסוריו הקשים ביותר, זכה למצב נפשי כה נשגב?

נאמר בתהלים "כי טוב יום בחצרין מאלף", ופירש רש"י כי טוב יום אחד בחצרין ולמחרת ימות, מלחיות אלף שנים במקום אחר.

"חצרות ה'" בימינו הן בתי המדרשות, שכן "מיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה". ובעצם כל מי שחי חיי תורה ואמונה, נחשב כיושב בחצרות ה'. ולפיכך נאמר בפסוק שיום אחד של אדם החי בתורה ואמונה, עדיף על אלף שנים של חיים בטוב ובנעימים ללא תורה!

זה יסוד הצלחתו של רבי מאיר פייסט זצ"ל. כל יום מימיו שבו עסק בתורה היה

שקול ליותר מאלף שנים של מי שאינו בן תורה. לכן השמחה היתה נוסכה תמיד על פניו למרות סבלו הרב. על רבי מאיר ראו בחוש את דברי חז"ל, "מה יתאונו אדם חי, דיו שהוא חי". עצם זכות החיים, גם אם אין בהם שום הנאת עולם הזה, די בה! תשוקתו לחיות היתה עצומה, הרבה יותר ממי שהשעה משחקת לו, כי הוא ידע את ערך החיים והיטיב לנצלם.

כח האמונה נותן לאדם יכולת לאַפֵּס את ערכי עולם הזה. המאמין מגיע למסקנה שכל ענייני העולם הזה אינם שווים להצטער עליהם, וכי יש עניינים גבוהים מהם באין ערוך.

זה סוד השמחה של היהודי. כאשר יהודי יודע שיש בורא לעולם, שמנהיג את הבריאה בחסד וברחמים, שאין לו שום עניין שיהיה רע לאף אדם, כי מטוב לא ייצא רע, וכל הרע שרואים זה אך ורק לטובה. כאשר האדם מבין שהעולם הבא הינו הערך הנשגב באמת, מתגמדות אצלו כל אכזבות העולם הזה.

לא חסרות אכזבות בחיים - מכסף שירד לטמיון, מזמן שהתנדף בתקלות, ממכאובים למיניהם - כל אלה מתגמדים אצל המאמין.

כאשר אדם מאמין שיש ערכים מעל לחיים הגשמיים, שהוא לא מנהיג אלא מונהג על ידי הקב"ה שמנהיגו למטרת עונג אמיתי ונצחי, הרי שבאמונתו זו, בכל מצב שהוא נמצא, האדם יכול להיות בשמחה תמיד.

ניתן לשמוע כל יום 5 דקות של אמונה יומית *5293 שלוחה 3

אתגרים בהינוך

הרב אברהם ברזילאי שליט"א
ד"ר פרופ' אברהם ברזילאי, מנהל מרכז המחקר והחינוך של מוסדות חינוך ופיקוד

לא לשנות את המסורת

הטלפון שניצב על עמוד נאה בסלון, צלצל. אמא, שהייתה במטבח ניגבה את ידיה וניגשה בזריזות לענות. 'הלוו?' 'שלום מדבר הרב של חיים' ליבה של אמא כבר החסיר פעימה מי יודע מה עולל חיים השובב הפעם... 'הבן שלך מדבר מילים לא יפות, אני ממש מצטער אבל אני חייב לשלוח אותה הביתה. לא שייך שילדים אחרים שומעים את הדברים הללו!' אמא תמהה. בעיות של ניבול פה? אצל חיים שלה? זה דבר חדש! 'מה הוא כבר אמר?' הרב חשב מעט ואז ענה: הוא אמר לחברו את המילה ח"ת- מ"ם- ו"ו- ר"ש. סגרה את הטלפון בלב כבד. מה הרב שלו עושה עסק ממילה כזו? חשבת כבר מי יודע מה אמר...

"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה". ימי הזוהר של היהודים במצרים נגמרו ותחתם עלו ימי האופל, ימי השעבוד הנורא. בני ישראל תמיד היו מזוהים במצרים.

חז"ל אומרים שלא שינו את שמם, לשונם ולבושם. מה כ"כ מיוחד בשלושת האמצעים הללו שהיה כוחם יפה לעמוד להם לישראל כנגד כל השפעת הטומאה של המצריים? בתורה נאמר "ויהי האדם לנפש חיה" ומפרש אונקלוס 'לרוח ממלא' (הרוח המדברת) עיקר תמצית נפשו של האדם באה לידי ביטוי בדיבורו. האדם הוא המין היחיד בבריאה שיש לו את יכולת הדיבור (שאינה דומה ליכולת התקשורת של בעלי חיים המובנית מתחילת בריאתו ואינה יותר מאשר קוד תקשורת

מתוכנת וקבוע מראש) שימו לב שגם המחשבות שלנו מתקיימות בכח הדיבור. אנתנו חושבים במילים. אין לנו חשיבה מופשטת טוטאלית, אנו מכניסים כל מחשבה למילים. מכאן ששמירת הלשון מכל דיבור גס משמרת בעצם את צורת האדם שבנו.

אדם שעד עתה לא ידע על קיומה של המילה 'איִמְפְּלִקְטוֹרָה' (משמעות דבר הנרמז ואינה נאמרת במפורש) מעולם גם לא חשב עליה... ככל שנפתח שפה נקיה וגבוהה בבית כך יצורף ויטהר עולמם של ילדינו. טעות נפוצה היא לחשוב שהבעיה בניבול פה היא העניין ה'לא צנוע' או ה'לא מנומס' - העניין הוא הרבה יותר עמוק. שפה נמוכה יוצרת אדם נמוך, שפה גסה יוצרת אדם גס - שפה מייצרת תפיסת עולם!

כך גם לבושו של האדם, הוא מייצר אווירה. אינה דומה ההתנהגות האוטומטית של אדם הלבוש בבגדי ספורט לאותו אדם ממש כשהוא מעונב בעניבה וחנוט בחליפה, גם לבוש מייצר התנהגות. וכמוכן, שמו של האדם המזכיר לו בכל פעם מחדש את זהותו הרוחנית.

את הסוד הזה ידעו אבותינו במסורת, השתמשו בו וגם הצליחו. הבה נמשיך גם אנו את מסורת אבותינו הקדושים, נחזק את שמירת הלשון שלנו וממילא נשפיע גם על ילדינו כך שגם אם ייפגשו בעתיד אי שם בחוץ עם חברים בבחינת 'מצריים' הרי שהם לעולם לא יתערבו בהם. אמן.

בשורה משמחת

עקב פניות רבות ל"בית מרן" מחיילים, חולים, אנשים מבוגרים או אנוסים וכד'

'בית מרן' נענתה לפניות הרבות
ויפתח בסייעתא דשמיא קו טלפוני בשידור חי לשמיעת תפילת שחרית, מנחה וערבית ודף היומי בכל יום

להלן זמני התפילות: שחרית: א. בנץ החמה. ב. 7:10 (הודו)
מנחה: 20 דק' לפני השקיעה ומיד לאחר מכן תפילת ערבית.
ערבית ב': 21:30

לתשומת לבו קו זה מיועד אך ורק למי שאנוס ולא יכול להגיע להתפלל בציבור

"וכבר הובא דברי המשנה שאדם צריך להתפלל בטנין בביה"ב ורק אם הוא חולה וכן או אנוס יכון תפילתו לשיעה שהציבור מתפללים"

לשמיעת התפילות חייגו ל-5293* שלוחה 16

העלון להצלחתם של: אריאל בן נאור - שיגדל לתורה חופה ומעשים טובים, ברוריה בת סילביה מורסל הלן - הצלחה, בת חן בת יפה - פרנסה בשפע, אילנית יקוט בת לאה - רפואה שלמה, איתי דוד בן נאווה - זיווג הגון והצלחה, גילת בת רותי אסתר - פרנסה טובה, גל בן נילעי - בריאות איתנה, דליה אודליה בת אסתר - רפואה שלמה, הילה אסתר בת לאה - שלום בית וכל הישועות.

בשורה משמחת למהודדין

"על מן עיבודו בני הצורה המקדשים קלה במחזוריה יתולים לספק על כשרות זו ויאכלו עניים וישכעו..."

ועד מאז ה'תש"א
ה'תש"ב אהבה
לשנה
ה'תש"ג
ה'תש"ד
ה'תש"ה
ה'תש"ו
ה'תש"ז
ה'תש"ח
ה'תש"ט
ה'תש"י

עופות בכשרות המהודרת

המסעדות האשיות של מדרש חאן הרצל
חבר ברך שדנא שליט"א
ראב"ד ירושלים

מוקד מכירות ארצי: 050-410-0001

"דבר בעיתו מה טוב"
המתנה המושלמת לט"ו בשבט!!

היצירה ההיסטורית שתביא לכם ברכה

הזמנת כשרות
נזק לבצע השקעה על כריות הספר
לשמירת או להנחת

לקראת ט"ו בשבט
הופיע ויצא לאור הספר
הייחודי והחדש מסוגו!
לוח ברכות מסודר וצבעוני
ברכה ראשונה ואחרונה

על פי פסיקתיו של מרן הראשון לעיון
פוסק הדור רבני יצחק יוסף שליט"א
בעל ה"ילקוט יוסף"
פרי עטו של
הרב שלום בר יוחאי חיים שליט"א
טחבר סדרת הספרים "שלום על ישראל"

להזמנות חייגו: 050-4126233

תהילה ל. מספרת:
מימי ארבע בוקר 6 שנים אברי בן
אן מרומי בתיב נולדתי עם ארבע ואני צעיר ומחבב
אנתי מסך טיפוליים מלכניתי אלא אן מלכני.
בשאלתי אני נחלי אקתי אל צמאנון איקוד 2 בלכתי בלשון פוד
אל צמי צמן רב והמלכתי מלכונתי אונתי מ"ב.

מצפה לישועה??

הצטרפו עכשיו ללימוד 2 הלכות בשמירת הלשון
<< בקו 'הליכות בית מרן 5293* שלוחה 12 >>>

חדשו!! מאות נשים מתאחדות ומתאגדות ל 2 הלכות שמירת הלשון
המועבר בכל יום בשעה 20 בדיוק בשלוחה 9 < 5

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

בשבת ובהודיה מתחילים מסכת ברכות בקו 'הליכות בית מרן' 5293* שלוחה 1<4

לשמיעת דף היומי בשידור חי ע"י מנגיד שיעור ת"ח
כל ערב בשעה 20:30 בשלוחה 16

שיעורי דף היומי: קצרים | א' בדורים | קטן בשפה קולחת ונגימה

העלון להצלחתם של: דניאל בן לירז - בריאות איתנה, הדסה בת מרים - הצלחה בכל הענינים, הודיה בת אסתר - זיווג הטון, זכריה בן אסתר - הצלחה בלימוד, חגית בת נעימה - הצלחה בכל, חיים בן פוטנה מסעודה - בריאות ופרנסה טובה, חנה בת זיוה שרה - בריאות ופרנסה טובה, חנה דאבה בת מליא ריזל - נחת מהילדים, חנה חנינה בת נוימה - בריאות ונחת.

לקבלת העלון במייל הרשמו betmaran1234@gmail.com